

Sygn. akt II CSK 336/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa P. D.
przeciwko P. M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 9 stycznia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 22 stycznia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pełnomocnik powoda P. D. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 stycznia 2013 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołane przesłanki zostały wykazane.

Potrzeba wykładni przepisów prawnych występuje, jeżeli co do konkretnego przepisu prawnego brak jednolitej lub utrwalonej judykatury. Sąd Najwyższy wielokrotnie dokonywał interpretacji art. 74 § 2 k.c., przyjmując liberalną linię wykładni, zgodnie z którą początkiem dowodu na piśmie, czyli dokumentem wykazującym, iż czynność została dokonana, może być każdy dokument, którego treść bezpośrednio lub nawet tylko pośrednio wskazuje na fakt dokonania czynności, wskazując przy tym, że nie jest konieczne, aby pismo to pochodziło od strony, przeciwko której taki dowód będzie prowadzony, ani też aby było podpisane przez jedną ze stron (por. wyroki z dnia 18 maja 1979 r., III CRN 287/78, OSNC 1980, nr 1, poz. 9, z dnia 29 września 2004 r., II CK 527/03, nie publ., z dnia 14 października 2009 r., V CSK 109/09, nie publ.). Na tej podstawie w orzecznictwie uznano między innymi, że dokumentem takim może być także

kasowy dowód wypłaty (por. wyrok z dnia 24 kwietnia 2008 r., IV CNP 6/08, nie publ.), który ma podobne znaczenie dowodowe jak zaświadczenie banku o wypłacie gotówkowej z rachunku bankowego, na którym oparły swe ustalenia sądy obu instancji.

Z kolei powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien wykazać, że w sprawie doszło do oczywistego, tj. kwalifikowanego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa nie jest wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, wyrok może być prawidłowy (postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.). Również tych wymagań nie spełnił skarżący. Sąd drugiej instancji w postępowaniu apelacyjnym ponownie rozpatruje sprawę, a nie środek odwoławczy w postaci apelacji (zob. uchwałę Sądu Najwyższego, z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 55). Nie można wobec tego twierdzić, że sąd ten nie rozpoznał istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. przez to, że nie wziął pod uwagę albo błędnie ocenił niektóre z zarzutów postawionych w apelacji.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw